

11. Eurostat. Manuals and guidelines. Methodological manual for tourism statistics. Version 3.1. 2014 edition [Електронна версія] URL: <http://ec.europa.eu/eurostat/documents/3859598/6454997/KS-GQ-14-013-EN-N.pdf/166605aa-c990-40c4-b9f7-59c297154277>.
12. Flegg Anthony T. Estimating regional input coefficients and multipliers: The use of the FLQ is not a gamble / Flegg Anthony T., Tohmo Timo // Economic working paper series, 1302 [Електронна версія] – URL: <http://www2.uwe.ac.uk/faculties/BBS/BUS/Research/Economics13/1302.pdf>.
13. UN Department of Economic and Social Affairs. Statistics Division. Statistical papers. Series M No. 67/ Rev. 2. Principles and Recommendations for Population and Housing Censuses. Revision 2 [Електронна версія] URL: https://unstats.un.org/unsd/publication/seriesm/seriesm_67rev2e.pdf.

Агура Ю.О.

студентка групи гр. МЕ-16

Сторожук О.В.

кандидат економічних наук, доцент,

Центральноукраїнський національний технічний університет

м. Кропивницький, Україна

КОНКУРЕНТНІ ПЕРЕВАГИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНО-ІНТЕГРОВАНИХ СТРУКТУР

Як свідчить досвід розвинених країн світу, інноваційно-інтегровані структури створюються з метою інтенсифікації розроблення, виробництва та впровадження наукомісткої конкурентоспроможної продукції або послуг і спрямування взаємоузгоджених дій наукових організацій, закладів освіти, промислових підприємств та інших суб'єктів господарювання на задоволення потреб внутрішнього ринку і нарощування експортного потенціалу країни чи регіону. До таких структур належать: інноваційні кластери, наукові парки, бізнес-інкубатори, бізнес-парки, венчурні фонди, технопарки, технополіси, технологічні платформи, інноваційні центри тощо.

Проблеми розвитку інноваційно-інтегрованих структур досліджують такі вітчизняні науковці: М.П. Войнаренко [1], О.Є. Кузьмін [2], С.І. Соколенко [4], Л.І. Федулова [6], О.М. Левченко [7], О.В. Ткачук [7], І.О. Царенко [7], О.В. Сторожук [5; 8], О.В. Заярнюк [5; 8], О.А. Мазур [3], В.С. Шовкалюк [3] та інші. Однак, не применшуючи ролі проведених досліджень, варто відмітити, що питання вивчення конкурентних переваг учасників інноваційно-інтегрованих структур в сучасних умовах економічного розвитку України залишаються актуальними та потребують дослідження.

В умовах глобалізації та посилення конкурентної боротьби розвиток економіки окремих регіонів та країни загалом залежить від їхнього вміння виявити та реалізувати свої специфічні можливості з метою досягнення конкурентних переваг. Вирішення цього завдання можливе шляхом запровадження інноваційних форм організації соціально-економічних відносин, використання нових технологій управління конкурентоспроможністю регіону. Одним із способів підвищення конкурентоспроможності економічного розвитку регіону є створення на його території інноваційно-інтегрованих структур.

Для формування інноваційно-інтегрованих структур на регіональному рівні необхідне об'єднання зусиль держави, бізнесу, науки та освіти. Даний процес вимагає систематизації наукових уявлень про такі структури, їх характеристики, етапи розвитку та особливості територіального розміщення з точки зору стратегії розвитку регіону. Окремим важливим питанням є необхідність вивчення конкурентних переваг інноваційно-інтегрованих структур для усіх учасників. Найбільш вагомими

конкурентними перевагами для учасників інноваційно-інтегрованих структур на регіональному рівні, з нашої точки зору, є наступні (табл. 1).

Таблиця 1

Конкурентні переваги інноваційно-інтегрованих структур

Учасники інноваційно-інтегрованих структур	Конкурентні переваги
Держава (місцеві органи влади)	<ul style="list-style-type: none"> - реалізація державних програм розвитку пріоритетних галузей виробництва і структурної перебудови економіки; - формування в регіоні стійкої системи поширення нових технологій, знань, продукції (інформаційно-технологічної мережі), яка спирається на спільну наукову базу; - встановлення постійного діалогу всіх учасників процесу – підприємств регіону, наукових установ, закладів освіти; - ефективне використання трудових та матеріальних ресурсів регіону.
Бізнес	<ul style="list-style-type: none"> - доступ до висококваліфікованих кадрів; - розвиток інфраструктури для досліджень і розробок; - розширення доступу до нових ринків збуту; - доступ до інформації про маркетинг, технології, поточні потреби покупців; - можливість мінімізації витрат на впровадження інновацій; - забезпечення (особливо для суб'єктів малого бізнесу) високого ступеня спеціалізації при обслуговуванні конкретної підприємницької ніші; - полегшення доступу до капіталу; - активний обмін ідеями та прискорення процесу передачі знань від науковців до підприємців.
Наукові організації	<ul style="list-style-type: none"> - матеріально-технічна підтримка в питаннях опублікування кращих наукових результатів; - прискорення процесу комерціалізації результатів наукових досліджень та підвищення ефективності комерціалізації інновацій; - розвиток науково-інноваційного потенціалу; - започаткування нових напрямків розвитку науки і техніки; - створення сприятливого інноваційного клімату в межах інноваційно-інтегрованих структур; - забезпечення розповсюдження знань і технологічного трансферу; - правова підтримка захисту інтелектуальної власності; - розробка та реалізація спільних дослідницьких проектів учасників інноваційно-інтегрованих структур; - формування малих інноваційних підприємств для реалізації інноваційних проектів.
Заклади вищої освіти (університети, академії, інститути)	<ul style="list-style-type: none"> - матеріально-технічна підтримка в питаннях опублікування кращих наукових результатів, матеріального заохочення молодих вчених, талановитих студентів; - цільова підготовка студентів; - залучення роботодавців до процесу навчання студентів; - підвищення можливостей успішного працевлаштування випускників закладів вищої освіти (ЗВО); - збільшення чисельності потенційних абітурієнтів; - можливість для реалізації ідеї безперервного навчання та підвищення рівня кадрового потенціалу ЗВО за рахунок розвитку необхідних специфічних компетенцій викладачів.

Джерело: складено авторами.

Суспільні, економічні і політичні реалії сьогодення вимагають визначення конкретних пріоритетів та підвищення якості життя громадян України. Під час ринкових трансформацій все більшої ваги набуває питання єдності та згуртування

інноваційно-інтегрованих структур підприємництва, як основного чинника подальшого становлення державності та посилення економічної могутності України. Тому сприяння розвитку інноваційно-інтегрованих структур має стати невід’ємною складовою інвестиційної політики для створення сприятливого інвестиційного клімату як на регіональному так і на державному рівнях, оскільки навіть при достатньо низькій інвестиційній привабливості країни існують регіони, які мають доволі високий рівень привабливості для іноземних інвесторів.

Проведений аналіз конкурентних переваг інноваційно-інтегрованих структур дозволяє зробити висновок про те, що метою розвитку таких структур є впровадження сучасних інформаційних технологій, інтелектуальних продуктів, провідних наукових досягнень, обмін знаннями. Характерною є тісна інтеграція закладів вищої освіти, наукових установ, які виконують роль потужних дослідницьких центрів, та підприємств реального сектору економіки.

Вкрай важливою є державна підтримка процесу формування і розвитку інноваційно-інтегрованих структур в економіці регіонів України, оскільки лише виключно за державної підтримки можливе створення середовища, найбільш сприятливого для становлення і розвитку специфічної інфраструктури інноваційної діяльності. Важливою також є роль держави у налагодженні зв’язків та в усунуванні бар’єрів між підприємствами, фірмами та закладами вищої освіти і науковими установами.

Отже, в межах інноваційно-інтегрованих структур усі учасники розвиваються і взаємодіють у таких сферах, як маркетинг, проектування та виробництво продукції, експорт, науково-технічні розробки, підготовка кадрів та багатьох інших сферах, отримуючи конкурентні переваги.

Перевагами інноваційно-інтегрованих структур загалом також є ефект охоплення, що виникає при існуванні фактора виробництва, який може бути використаний одночасно для виробництва декількох видів продукції. При об’єднанні підприємств, ЗВО, наукових установ у інноваційно-інтегровані структури ефект охоплення значно посилюється, оскільки виникає можливість використання багатофункціонального фактора на різних підприємствах при мінімізації транзакційних витрат. Інноваційно-інтегровані структури сприяють зниженню сукупних витрат на дослідження і розробку нововведень за рахунок підвищення ефекту зміни економічного простору, що дозволяє учасникам такої структури стабільно здійснювати інноваційну діяльність протягом тривалого часу. Переваги існування інноваційно-інтегрованих структур сприяють зростанню конкурентоспроможності економіки, що доведено світовим досвідом. Передумовою створення та розвитку інноваційно-інтегрованих структур в регіонах України є розробка та впровадження відповідної державної політики.

Література:

1. Войнаренко М. П. Кластерні моделі об’єднання підприємницьких структур у туристичній галузі та сфері розваг / М.П. Войнаренко // Вісник ДІТБ. – 2007. - №11. – С. 13-19.
2. Кузьмін О.Є. Кластери як важливий чинник залучення інвестицій на промислові підприємства / О.Є. Кузьмін, Л.О. Саталкіна // Бізнес Інформ. – 2013. – №4. – С. 127-134.
3. Мазур О.А. Технологічні парки. Світовий та український досвід / О.А. Мазур, В.С. Шовкалюк. – К. : Вид-во "Прок-бізнес", 2009. – 70 с.
4. Соколенко С.І. Проблеми і перспективи посилення конкурентоздатності економіки України на основі кластерів [Текст] / С.І. Соколенко // Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. Кластери та конкурентоспроможність прикордонних регіонів : зб. наук. праць / НАН України / відп. ред. Є.І. Бойко. – Львів: Вид-во ІРД. – 2008. – Вип. 3 (71). – С. 18–30.

5. Сторожук О.В. Передумови формування інноваційного кластера в регіоні / О.В. Сторожук, О.В. Заярнюк // Наукові праці Центральноукраїнського національного технічного університету: Економічні науки. – Кропивницький: ЦНТУ, 2017. – Вип. 32. – С. 69-78.
6. Федулова Л.І. Інноваційні кластери – ядро регіональних інноваційних екосистем / Л.І. Федулова // Мультидисциплінарні академічні дослідження і глобальні інновації: гуманітарні та соціальні науки : Матер. І Міжнар. наук.-практ. конф. (Київський національний лінгвістичний університет, м. Київ, 10-11 вересня 2015 р.). – К.: КНЛУ, 2015. – С. 95-99.
7. Levchenko O. The Impact of Cluster Development on the Countries' National Competitiveness / O. Levchenko, O. Tkachuk, I. Tsarenko // Science and Education a New Dimension (Index Copernicus)
8. Storozhuk O.V. Staffing for the Innovative-Integrated Structures / O.V. Storozhuk, O.V. Zaiarniuk // Business Inform. – 2017. – №9. – Р. 80-86.

Ковальчук Г.В.

студент 5 курсу ФСП

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут ім. Ігоря Сікорського»

м. Київ, Україна

Науковий керівник: Іваницька О.М., д.держ.упр., професор

РОЗБУДОВА «ЗЕЛЕНОЇ ЕКОНОМІКИ» ЯК ОСНОВА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

На сучасному етапі інноваційний розвиток економіки належить до головних державних пріоритетів реалізації внутрішньої політики таких високорозвинутих країн як США, Японія, країни Європейського Союзу та низка країн Південно-Східної Азії.

Група економістів-екологів у 1989 році вперше ввела в обіг термін «зелена економіка» в рамках консультації щодо забезпечення сталого розвитку. «Зелена економіка» розуміється як система відносин, пов'язаних з ефективним використанням природних ресурсів, виробництвом, розподілом і споживанням товарів і послуг, що призводять до мінімізації негативного впливу на навколишнє середовище, добробуту людини та водночас не наражають майбутні покоління на негативний вплив значних екологічних ризиків.

У подальші роки ці ж автори запропонували план програми «Екологізація економіки світу», де наголос був зроблений на глобальних екологічних проблемах. До них було віднесено вирубку тропічних лісів, зміну клімату, виснаження озонового шару тощо. Також було зазначено про необхідність перегляду традиційної економічної моделі розвитку.

У 2008 році відбулася глобальна фінансово-економічна криза, наслідки якої відчули на собі всі країни світу. Почалося стрімке зростання безробіття, рецесія економіки. Тому Програмою ООН з навколишнього середовища цього року було запропоновано модерний вектор спрямування - Глобальний зелений новий курс. У нових документах відзначався перехід на шлях екологічно чистого і стабільного розвитку, додання рецесії в економіці та безробіття, сприяння удосконалення фінансової системи.

Фактично, «зелену економіку» слід розглядати як шлях до сталого розвитку.

Результатом переходу до «зеленої економіки» буде підвищення стандартів, що матиме серйозні наслідки для експортерів країн, що розвиваються. Задля мінімізації ризиків, ці країни мають розробити відповідні заходи щодо сприяння створенню національної системи сертифікації й тестування товарів. Також лібералізація торгівлі є